

Дві хвилини тому ця фотографія
була в мене наохваті
Ось тутетки!

РОЗДІЛ 1,

у якому помічено загадкове зникнення
фотографій і одній доньці доводиться
сердитись через невиправні мамині упередження
проти неї

— Значить, його таки немає! Його таки немає! — бурмотіла Софія. Вона ходила туди-сюди по загальній кімнаті, підіймала газети з підлоги й знову їх упускала, скидала з дивана шовкові подушки, зазирала під килим, загинаючи його кутики, стягувала зі шкіряного крісла клаптикову ковдру й струшувала її, висувала й засувала шухляди вбудованої в стіну шафи і знай бурмотіла, знову й знову: — Значить, його таки немає! Його таки немає!!!

Мама сиділа за обіднім столом і читала в ілюстрованому журналі роман із продовженням. Одна з тих шовкових подушок, які Софія розкидала по кімнаті, впала їй під ноги. Мама визирнула з-за журналу.

— Ти знову що-небудь шукаєш, моя дорогенька? — поцікавилася вона.

Софія сприкрено бликнула на маму.

— Та я вже тисячу разів питала, чи хто-небудь бачив одне фото! — просичала вона. — А тепер ти мене питаєш, чи не шукаю я чого-небудь!

— Вибач, моя любя! — Мама закрила журнал. — Коли я зачитуюсь, весь світ довкола мене зникає. А яке ж це фото тобі треба?

— Одне з моїх фот! — нетерпляче вигукнула дівчинка. — Оту світлину, що дядечко Еді зняв мене вчора. Ту, де я в червоній піжамі сиджу на килимі в турецькій позі! Дві хвилини тому ця фотографія була в мене напхвату! Ось тутечки! — Софія

обвинувальним жестом показала на величезний чорний шкіряний диван. — І враз пропала! Мов крізь землю провалилась! Пропала! Навіки пропала!

— Вона неодмінно десь вигулькне знову, — припустила мама.

— Але фотографія потрібна мені негайно, — не переставала скиглити Софія. — Цю ж секунду!

— А навіщо? — усміхнулася мама. — Хочеш знати, як ти виглядаєш, то поглянь у дзеркало!

— Ха, ха, як дотепно! — Софія закотила очі під лоба й страшно скривила рот.

— Радій, що маєш веселу матір! — втішила мама.

— Ти випробовуєш моє терпіння! — крикнула донька. — Фото потрібне мені тер-мі-но-во! За годину в нас редакційна рада. І те фото має бути надруковане у шкільній газеті. Бо ж я від минулого тижня там редакторка. А кожен новий редактор має представитися читачам своїм портретом!

— Ну то візьми якийсь інше фото! — Мама показала на велику шафу, вбудовану в стіну. — Там відбитків твоєї милості цілі стоси.

— Але я хочу тільки це фото! — тупнула ногою Софія.

— А під диваном ти дивилась? — запитала мама.

Софія знову тупнула ногою.

— Я ж нічого не можу розгледіти під диваном! — вигукнула донька. — Бо він упритул до самої підлоги!

— То відсунь його, — порадила мама.

— Як його відсунути? — закричала Софія. — Ти ж бачиш, що перед цим клятим диваном лежить оцей клятий килим!

І дівчинка сердито сіпнула за бильце дивана, аби показати матері, що диван годі посунути через товстий край килима.

— Ти підійми його, серденько, — порадила мама.

— Сама спробуй підняти цього ідіотського ящика! — вереснула Софія. — Він-бо важить цілу тонну!

— Коли б ти, серденько, — сказала, встаючи, мама, — позбулася отих слівцець «клятий», «ідіотський», то в тебе не лишилося б жодної можливості виражатися, чи не так?

— Ти випробовуєш моє терпіння! — крикнула Софія.

— Ти вже казала мені це, моє серденько, — зауважила мама. — Не варто повторятися, бо це притуплює гостроту виразів. І коли тобі, серденько, потрібна порада, то дозволь тобі підказати: якщо ти згорнеш килим, диван легко відсунеться.

— На тому триклятому килимі наставлено тисячу речей! — буркнула дівчинка.

— Ти перебільшуєш у двісті п'ятдесят разів, — зазначила мама.

Блиснувши на неї гнівним поглядом, Софія позсувала, познімала з килима — перебільшено при цьому пихкаючи — шкіряне крісло й тумбочку, табуретку у вигляді верблюжого сідла й торшер, а тоді закотила килим до половини. Підлога там, де він лежав, виявилася досить-таки запилюженою. Софія чхнула.

— Тікай звідси, люба, це діло не для тебе! — сказала мама.

Софія чхнула знову.

— Та тікай же, дорогенька! — нетерпляче повторила мама.

Софія промимрила:

— Кляте лайно! Тепер мені знову чхати не менше тисячі разів! — І вийшла, ретельно чхаючи, із зали.

А мама гукнула:

— Тезі, моя мишко, ти де? Тезі, моя мишко, ти мені потрібна!

Тезі якраз сиділа в кухні за столом і наминала скибку, намащену маслом і полуничним варенням.

— Я в кухні! — відгукнулася вона. — Що тобі там треба?

— Допомоги! — крикнула мама.

Тезі відклала намащену скибку, зіскочила зі стільця й побігла з кухні в залу.

— Що тобі допомогти? — спитала вона.

— Відсунути диван, — пояснила мама.

— А навіщо? — допитувалася Тезі.

— Бачиш, так сталося, що одне фото твоєї любої сестрички залягло під диваном, а воно ж має красуватися у шкільній газеті, а сама я не годна відсунути диван!

Тезі потягла за одне бильце, мама за друге. Диван і справді був незвичайно важкий!

— І чому саме я повинна тут надриватись? — видихнула Тезі. — Чом би сестричці не попрацювати самій?

Мама показала на велику запилужену частину підлоги.

— Бо домашня пилюка викликає в неї алергію!

Тезі, згідливо кивнувши головою, щосили сіпнула за бильце. Цього разу диван посунувся вперед. Очам матері й доньки відкрилися червоний кишеньковий гребінець, синя кулькова ручка, камінчик із вишні, монетка, пришпилька для волосся й джокер із колоди для гри в роме. Але жодного Софіїного фота там не було.

— Очевидно, твоя добра сестричка поклала те кляте фото не на диван, а десь інде, — зробила висновок мама. — Буває, чого тільки не уявить собі людина! І ще й тисячу разів даремно клянеться! З її недбальством де їй знати, куди вона що поклала!

Тезі хотіла знов присунути диван до стіни, але мама вирішила, що це ж якраз випала добра нагода прибрати, і принесла пилосос. Пилососне ревіння було дівчинці не до душі, тож вона повернулася до кухні, аби доїсти свій бутерброд із маслом та варенням.

Із зали долинали ревіння пилососа, а з Софіїної кімнати — її чхання. Коли вже щось подразнить Софії її алергічного носа, то чхати їй не перечхати. Тезі доїла свого бутерброда, але апетиту

аж ніяк не погамувала. То вона підняла накривку морозильника й стала порпатися в пластикових пакетах і бляшанках, аж поки знайшла пакета із замороженими полуницями. Видобула звідти дві великі й тверді мов камінці ягоди та й поклала собі в рот. Тоді захряснула накривку, вийшла з кухні, зайшла до своєї кімнати й замкнула за собою двері. Сіла за свій письмовий стіл і почала смоктати тверду мов камінь і холодну як лід полуницю. Обидві ягоди були ще занадто холодні, аби смакувати як полуниці. Тезі спробувала їх розкусити. Але ягоди були й досі затверді, розкусити їх було поки що неможливо. Дівчинка виплюнула їх у сміттєвий кошик, дістала з шухляди аркуш небесно-блакитного поштового паперу з червоною трояндочкою в горішньому лівому кутику й написала:

Любий Акселю!

Хоча я тільки вчора написала тобі чималого листа, але, на жаль, забула надіслати тобі фотку, яку ти просив у мене. Вибач! Тепер я виправляю цей недогляд. Фотка нова-новісінька. Тільки вчора мій дядечко Еді зробив її своїм полярідом. Червона піжама, в якій я на фотці, моя улюблена. І в турецькій позі, в якій ти мене бачиш на світлині, я останнім часом найдужче люблю сидіти. Що ти скажеш про мою нову зачіску? Тепер у мене гривка на лобі удвічі довша, ніж була раніше.

*Хутенько відпиши мені!
Твоя подруга Марія-Терезія*

Тезі взяла тюбик клею, дістала з кишені своєї сукенки фотографію, помастила її тильний бік клеєм і наліпила на вільну від тексту частину листа. Довго видивлялася на світлину. На ній, біля гарненької дівчинки, що сиділа, склавши ноги по-турецькому, видніла табуретка у вигляді верблюжого сідла, а ще далі, вже зовсім на краю знімка, стирчала чиясь нога. Навкіс, від коліна, заходила вона у фотографію. Та нога була тонка й синюшна, взута у червоний капець. Від синюшної ноги Тезі провела на берез аркуша стрілку й підписала:

До речі, це нога моєї сестрички Софії!

Тоді обережно, щоб не зім'яти фотографії, склала листа учетверо й засунула його у конверт, запечатала й написала на чільному боці:

*Панові
Александру Лінднеру мол.
3926 Пербах
Головна площа, 10*

А на тильному боці конверта дівчинка написала:

Марія-Терезія Бокскандль

Під своїм ім'ям намалювала червоним фломастером три маленькі сердечка, кожне з яких було пробите стрілою.

Той Александер Лінднер був її товариш у листуванні. Рік тому Тезі отримала від нього першого листа — у зошиті

з Мікі-маусом на обкладинці. Під пропозицією дружби, видрукованою дрібними літерами, було дописано від руки:

«Мені дванадцять років, і я хочу мати товариша (чи товаришку) в листуванні. Мої хобі: читання, тварини й кактуси».

І протягом року Тезі щочетверга отримувала від Александра Лінднера листа. А сама надсилала йому листи щосереди. Жодного разу, навіть тоді, взимку, коли Тезі хворіла на кір, вона не дозволила собі не написати в середу листа.

Дівчинка заходилася шукати поштову марку, обшукала всі шухляди стола, але ніде не знайшла. Тому вирішила взяти поштову марку на татовому письмовому столі. А татів письмовий стіл стояв у спальні батьків. Аби добутися туди, мусила Тезі пройти через залу. Мама вже дала раду пилюці. Диван знову стояв присунутий до стіни, й килим знову був повністю розгорнутий. І тисяча речей знову стояли там, де їм і годилося стояти. Мама сиділа за обіднім столом і читала далі в ілюстрованому журналі свій роман із продовженням. Очевидячки, роман був дуже захопливий, бо мама, читаючи, гризла нігті. А робила вона так тільки тоді, коли бувала схвильована.

Перед великою вбудованою в стіну шафою сиділа навпочіпки на килимі Софія. Перед нею лежала купа фотоальбомів, які Тезіна сестричка гортала, безперестанку бурмочучи:

— Це вже занадто! Я не витримаю! Таки справді не витримаю! Фотографій просто немає! Якесь безглуздя та й годі!

Тезі хотіла прослизнути повз Софію до спальні, але сестричка схопила її за крайчик подолу сукенки.

— Ти тільки поглянь, сестричко! — вигукнула вона. — Ти це розумієш, сестричко?

— Ти про що? — запитала Тезі.

— Ось, і ось, і ось, і ось, і ось! — гортала Софія один із альбомів. При кожному «ось» вона показувала на порожнє місце

на котрому-небудь аркуші альбома, де лиш чотири горбочки засохлого клею свідчили, що тут колись була фотографія.

— Усі мої найкращі фотографії мов лизень злизав! — обурено вигукнула Софія. — Якесь придуркувате лайно повидирало усі мої улюблені фотографії з альбомів!

Тут мама перестала кусати нігті, зиркнула з-за журналу й промовила:

— Будь ласкава, моя дорогенька, не виставляй себе на посміховисько! І кого могли б цікавити твої фотографії?

Софія скочила на рівні ноги, схопила фотоальбом і ляснула ним по обідньому столу — якраз по ілюстрованому журналові.

— Та будь ласка! — загорлала донька. — Ось, і ось, і ось, і ось, і ось! Усі позникали!

Мама погортала альбом.

— А й справді, а й справді! — промимрила вона. На чолі їй залягли три глибокі замислені зморшки.

— То хоч тепер ти мені повірила? — вигукнула Софія.

— Моя люба! — Замислені зморшки позникали, мамине чоло знов стало гладеньке. — Мій любий скарбе! Либонь, ти сама повиймала ті знімки, але потім забула й не пригадуєш!

— Що? — вереснула Софія. — То я, значить, вигадую?

— Іноді мені й таке здається, — визнала мама, відсуваючи фотоальбом з ілюстрованого журналу. — Обдивися ще разок у своїй кімнаті. Про твою забудькуватість уже ходять легенди! І десь ті трикляті фотографії та знайдуться, це я тобі гарантую!

І мама знову заглибилася в читання, обгризаючи вже два нігті.

Від люті Софія аж побуряковіла на обличчі. Її тільки хотіла розкричатись, як її зупинив потужний напад власного чханья.

— Будь здорова, моє серденько! — промурмотіла мама.

Тезі тим часом зайшла до спальні й заходилася шукати марку. Довелося перетрусити всі шухляди татового письмового стола, поки-то натрапила на бляшану коробку з-під цигарок, у якій тато зберігав поштові марки.

Поки вона копирсалася в тих шухлядах, із загальної кімнати долинали, одне за одним, страхітливі ап-пчхи! Ап-пчхи!.. І саме тієї миті, коли знайшлася, посеред татового розгардіяшу, його коробка з-під цигарок, чхання припинилось і Софія загорлала:

— Ти така вульгарна! Така вульгарна, що далі просто нікуди!

І Тезі почула, як мама відказала:

— Не перебільшуй, серденько, бо моя вульгарність не виходить за пересічні рамки!

І тоді грюкнули двері — точно двері зали. Вони так грюкнули, що загойдалася люстра в спальні й задзеленчали всі маленькі скляні дармовисики, от ніби маленький Ісусик якраз прийшов на роздачу різдвяних подарунків.

Ще раз грюкнуло, але цього разу не так гучно. Тезі подумала: «Це вже вхідні двері!».

Здебільшого Софія після сварки з мамою грюкала дверми і йшла з дому. Іноді вона забігала до котроїсь зі своїх подружок, щоб виплакаться. А то просто оббігала разів три їхній квартал і, трохи заспокоївшись, поверталася додому.

Між мамою і Софією відбувалося щонайменше по одній сварці на день. Але ніхто вже тих сварок не сприймав усерйоз. Принаймні таке стверджував Тезін тато. Щоразу, коли сварилися мама й Софія, він тільки примовляв, усміхаючись:

— Крук крукові ока не виключе!

Зміст

РОЗДІЛ 1, у якому помічено загадкове зникнення фотографій і одній доньці доводиться сердитись через невивправні мамині упередження проти неї	5
РОЗДІЛ 2, у якому дехто прийняв на віру хибну підозру і в якому з'ясовується, навіщо Тезі так дуже потрібні фотографії її сестрички	14
РОЗДІЛ 3, із якого читач довідується, що тільки доводиться витримувати людині, котра мусить крокувати крізь життя із завеликим носом, замалим підборіддям та мишачими очима	24
РОЗДІЛ 4, у якому Тезі потрапляє у великий конфлікт зі своїм сумлінням, пов'язаний із надміром слини	34
РОЗДІЛ 5, у якому Тезіну проблему відсувають набік мамині проблеми, а Софія нарешті придумує вихід зі становища	45
РОЗДІЛ 6, у якому Тезі ухвалює таке рішення, найдальших наслідків якого не може передбачити, і її й так складне становище стає ще складнішим	56
РОЗДІЛ 7, у якому тяжка й несправедлива доля завдає Тезі кілька, один за одним, ударів нижче пояса, через що, цілком зрозуміло, вона впадає в паніку	71
РОЗДІЛ 8, у якому Тезі взагалі не знає, як їй бути далі, але потім випадково знаходить усе-таки певний вихід	86
РОЗДІЛ 9, у якому хоч і йдеться про Тезі, але сама вона нікому не з'являється на очі	95
РОЗДІЛ 10, у якому Тезі переживає кілька приємних годин, і тому пекло роззявляє на неї свою вогненну пащеку	106
РОЗДІЛ 11, у якому Тезі чинить так, як мусить чинити, хоча їй при цьому стає у великій знадобі білий гіпс	120
РОЗДІЛ 12, у якому Тезі так збуває неділю, як того не хотів би дозволити їй тато, і знайомиться з кимсь таким, хто претендуватиме на її приязнь	137
РОЗДІЛ 13, у якому ця історія так багатонадійно — як і годиться всім історіям — добігає кінця	151